

Zaman Avcısı

– AZİZ REMZİ · 02 Nisan 2020

Zamanı anlamak ya da anlayamamak...

Saklanmak içinde yahut aklanmak karanlıklarda zamana inat. İlmek ilmek işli gerçeği yokla, vefa kokan kitaplar arasında saklanmış envayi koku ve görüntüsüne tezat kurmuş güle sor. Ak saçlarının tel tel yumağını taradığım, çekmecelerini bir bir çektiğim, tertemiz toprağına tohum ektiğim, sıra sıra numara verilen siyah beyaz yelkenlerini diktiğim zaman... yitik ambarlara benzeyen gönlümüzün azıkları gülüş, atıkları gözyaşında zaman...

Zamana sahne olan mekan mekan olalı, yağmur yağmur olalı, dağ dağ olalı, insaf akla yenik, kaynayan akıl, soğuyan yürek olalı beri sesler ahenkten noksan, merhamet yerle yeksan ... usta tecrübesinde, çırak paniğinde, gah ümit kumsalında, gah korku çöplüğünde, inancın ağırlığında, isyanın hafifliğinde, kopmuşların, korkmuşların, aykırıların, benzeyenlerin haleti ruhiyesinde, kırk bohçaya gizli, kırkikindi yağmurlarında ıslanmış zamanı sakladım üryanlara inat.

Sevda taşıyan kervanların katırları ürkütüldü. Zevk saklayan kirli dünya, şehvet saklayan gamze, bomba saklayan gazze, hicran saklayan Bosna, esrar'ı ilahiye saklayan esma'ül hüsna, bağrında her taşı, etrafında sırdaşı, gözünde gözyaşı saklayan Anadolu.

Günlerin dikiş attığı, ucu kaçmış çorabın ipliği mesabesinde ki hayat, siyaset sana, tarih sana, ilim, ahkâm sana olsun. Ne kefen, ne kaftan olamayacak kadar dikkatli ve rikkatli zaman... Ölüm içinde ölüm bana olsun...

Hiç olmak, hep olmaksızın, Hepimiz hiçiz aslında. Hiçlik nutfede alem, damlada derya... Kimsenin ama kimsenin umurunda olmayan kardelenler bağrımızda açan değil mi?.. Aslında yitiklerimizin sessiz çığılığı değil midir verem bakışlı öksüz kız.

Her şey hasta değil midir dışımızda?

Benlik dediğimiz kuru sıkı bir fostan ibaret değil midir artık?

"Tabelaların değiştiği büyük camlar, tabloların değiştiği sergiye taş çıkarmakta. Ne de çok benzemekte dilini döken dilenci, yüzünü döken kalantora. Fabrika sesli fötr, siren sesli şapka, gaz kokulu perçem, yosun kokulu yürek.

Kürü saçlarımı beyaz berber, ütüle anlımı kara terzi, ateşten bir gömlek seç çırak, tırnaklarım kaldı sanayiye bir tek!.. Bir tek eldivene neler vermez bu camii!.. Kurtların sesleri de soğuğa ne çok benzemeye başladı!..." diye haykıran Cahit abi

Bir çığ akıbetine benzer ahvalde yitiyoruz. Tarih bizi, biz tarihi kovalıyoruz şuursuz ve şıarsızca. Kim, neyi,

niye yaptığını bilmeden, kim, ne yapmışsa niye yapmışsa ona cevaz bulma arayışında.Kırmızı kukaletalar,kabağı soyulmuş geyik,kafa tasına kusmuş gençlik.

Nereye gittiğiyle meçhul, durumuyla masum, akıbetiyle tarih kırmızı etekli kadın görünümünde!..

Meseleler ana, haberler ana, çözümler baba'ların ellerinde...

Gerçekler oyulmuş,soyulmuş,kıyılmış, kadına benzemekte.

Kadın analıktan uzak,uzaklara gitti analar.

İlziyonist zümreler,zehirli yılanını oklava diye anaya, asa diye babaya noel hediyesi olarak yutturmakta. Anlayamadık, anlatamadık yokuşlarını emperyalizmin. Kimse anlatamaz dehlizlerde kaybolmuş gençliğin tarihini..

Sular aktı,dereler coştı,deryalar kükredi ama yeşermedi toprak. Topraktı bir tek bizi anlayan,bağrına düşen yığıtlerin kanlarını kendi damarlarında dolaştıran toprağa benzemek zamanı geçti mi?

O toprağın bağrından bitenlere "Ot değil, dedenin saçları" diye haykıran Akif'in kaybolan gençliği miydi Asıma atfen?... "Alacaklılar arttı. Her tebessüm bir perde oynattı sokak pencerelerinde. Oysa bu sokaklarda ay güneşe, güneş aya namahremdi.. Ölü sedyeden kaydı, ayın başörtüsü düştü." Ne kadar da haklısın Cahit Abi...

Eyvah ki Eyvah!...

Selim Adım